

“ทำตัวดี ๆ หน่อยนะ”

“ผมนะหรือ” ไมรอนถาม “ใครอยู่ด้วยมีแต่จะสุขใจ”

ไมรอน โบลิทาร์ กำลังเดินตามแคลวิน จอห์นสัน ผู้จัดการทั่วไปคนใหม่ของทีมนิวเจอร์ซีย์เดรกาก้อนส์ไปตามโถงทางเดินของสนามกีฬาเมโดว์แลนด์ส ซึ่งขณะนี้มืดลงแล้ว รองเท้าหนังที่หุ้มคู่สวมใส่ยามกระทบพื้นกระเบื้องส่งเสียงดังกึกก้องไปทั่วบริเวณแผงอาหารอันว่างเปล่าของแฮร์รี่ เอ็ม. สตีเวนส์ รถขายไอศกรีมของคาร์เวลไอซ์ครีม ร้านขายเพรตเซล และร้านขายของที่ระลึก มีกลิ่นฮ็อตดอกที่ขายกันตามสถานที่แข่งขันกีฬาไซโยมาตามกำแพง เป็นกลิ่นเหมะๆ คล้ายสารเคมี แต่ก็หอมเตะจมูกชวนให้นึกถึงความหลัง ความเงิบสงัดของสถานที่แห่งนี้เข้ามาครอบงำความรู้สึกของทั้งสอง ไม่มีอะไรอีกแล้วที่จะวังเวงใจใช้ชีวิตชีวาเท่ากับสนามกีฬานั่งว่างเปล่า

แคลวิน จอห์นสัน หยุดอยู่หน้าประตูซึ่งเปิดไปสู่คอกที่นั่งอันหรูหราแห่งหนึ่ง “ทั้งหมดนี้อาจจะดูพิลึกๆ อยู่สักหน่อย” เขาว่า “เอาเป็นว่าทำตัวตามน้ำไปก็แล้วกันนะ โอเคไหม”

“โอเค”

แคลวินเอื้อมมือไปแตะลูกบิดประตู สูดลมหายใจเข้าลึกๆ “คลิบ อาร์นส์ ไตน์ เจ้าของทีมเดรกาก้อนส์ กำลังรอเราอยู่ในนั้น”

“ได้ยินแล้วผมยังไม่สิ้นสะท้านเลยนะ” ไมรอนบอก

แคลวิน จอห์นสัน สายตึ้งระระ “อย่าทำตัวงี้เงาก็แล้วกัน”

ไมรอนชี้หน้าอกตัวเอง “ผมลงทุนผูกเนคไทแต่งตัวเต็มยศเรียบร้อยแล้ว”

แคลวิน จอห์นสัน เปิดประตู คอกที่นั่งอันหรูหราหันหน้าสู่กลางแจ้ง พอดี คนงานหลายคนกำลังปูพื้นบาสเกตบอลทับไปบนสนามฮอกกี้น้ำแข็ง ทีมเดวิลส์แข่งไปแล้วเมื่อคืนก่อน คืนนี้เป็นคราวของทีมดราโก้ คอกที่นั่งแลดูน่าสบาย มีที่นั่งรองเบาะยี่สิบสี่ที่ จอโทรทัศน์สองจอ ด้านขวามือเป็นเคาน์เตอร์ปูไม้แผ่นๆ สำหรับตั้งอาหาร ซึ่งปกติจะเป็นไก่ทอด ฮีตดอก เบียร์ใส่นิดต่างๆ แซนด์วิชไส้กรอกและพริกหยวก เป็นต้น ทางด้านซ้ายมือมีรถเข็นทองเหลืองวางเครื่องดื่มนานาชนิดและตู้เย็นขนาดจิ๋ว คอกแห่งนี้ยังมีห้องน้ำส่วนตัว เพื่อที่บรรดาผู้บริหารระดับสูงจะได้ไม่ต้องเข้าห้องน้ำปะปนกับพวกที่ไม่ได้อาบน้ำ

คลิบ อาร์นส์ไตน์ ยืนหันหน้ามาทางเขาทั้งสอง สวมชุดสูทสีกรมท่า ผูกเนคไทสีแดง คีระล้าน มีผมสีดอกเลาเป็นหย่อมอยู่เหนือหูทั้งสองข้าง เขามีรูปร่างบึกบึน แขนออกยังดูกำยำ แม้จะมีอายุเจ็ดสิบกว่าแล้วก็ตาม มืออันใหญ่โตมีรอยตกกระสีน้ำตาล เส้นเลือดสีเขียวโปนขนาดใหญ่พองๆ กับท่อน้ำรดต้นไม้ ไม่มีใครปรึษาหรือขยับเขยื้อน คลิบจ้องมองไมรอนเหม็งอยู่หลายวินาที ล้ำรวจตรวจตราตั้งแต่หัวจรดเท้า

“ชอบเนคไทผมไหมครับ” ไมรอนถาม

แคลวิน จอห์นสัน หันขวับมามองเป็นเชิงปราม

ชายชราไม่มีที่ท่าจะเดินตรงมาหาทั้งสองคน “คุณอายุเท่าไรแล้วไมรอน”

เป็นคำถามเปิดฉากที่น่าสนใจ “สามสิบสองครับ”

“ยังเล่นบาสอยู่บ้างไหม”

“ก็เล่นอยู่บ้าง” ไมรอนตอบ

“ดูแลรักษารูปร่างหรือเปล่า”

“ให้ผมเบ่งกล้ามเนื้อให้ดูไหมครับ”

“ไม่ต้องหรอก ไม่จำเป็น”

ไม่มีใครเชิญให้ไมรอนนั่ง และไม่มีใครนั่ง แม้ว่าในนี้จะมีแต่ที่นั่งคนดู แต่ก็ยังรู้สึกแปลกๆ ที่ต้องยืนพูดคุยเกี่ยวกับธุรกิจ ทั้งที่น่าจะนั่งเจรจากันมากกว่า การยืนจึงกลายเป็นเรื่องยากขึ้นมาอย่างฉับพลัน ไมรอนรู้สึกอึดอัดใจ ไม่รู้จะเอามือไปวางไว้ตรงไหน เขาหิบบากกาออกมามี แต่ก็รู้สึกไม่เหมาะ ดูเหมือนบ๊อบ โดล^๑ มากไปหน่อย เขายัดมือใส่กระเป๋าและยืนในท่าแปลกๆ แบบชายหนุ่ม

^๑ Bob Dole : อดีตผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีกับอดีตประธานาธิบดีบิล คลินตัน

ท่าทางล่าลงในใบปลิวโฆษณาของห้างเชียร์ส

“ไมรอน เรามีข้อเสนอที่น่าสนใจให้คุณ” คลิป อาร์นสไตน์ กล่าว

“ข้อเสนอหรือ” ต้องถามคำถามแบบล้วงลึกเสมอ

“ใช่ ตอนนั้นผมเป็นคนคัดตัวคุณเข้าทีม คุณก็รู้ใช่ไหม”

“รู้ครับ”

“เมื่อสักสิบหรือสิบเอ็ดปีที่แล้ว ตอนที่ผมยังอยู่กับทีมเซลดิจัล”

“ผมรู้ครับ”

“คัดตัวเข้ามาในรอบแรก”

“เรื่องพวกนี้ผมรู้แล้วครับ คุณอาร์นสไตน์”

“คุณเป็นคนที่มีอนาคตไกลมากไมรอน ฉลาดเฉลียว สไตร์การเล่นสุดยอดเยี่ยม มีความสามารถรอบด้าน”

“ผมน่าจะเป็นผู้เล่นคนสำคัญได้” ไมรอนพูดลากเสียง

อาร์นสไตน์ขมวดคิ้วอย่างไม่สบอารมณ์ เป็นสีหน้าขมวดคิ้วที่ใครๆ รู้จักกันดี อันเกิดจากการเล่นบาสเกตบอลอาชีพมาเป็นเวลากว่าห้าสิบปี ปรากฏให้เห็นเป็นครั้งแรกในช่วงทศวรรษ ๑๙๔๐ เมื่อคลิปเล่นให้ทีมโรเชสเตอร์ รอยแยลล์ ซึ่งบัดนี้สลายตัวไปแล้ว ท่าทางการขมวดคิ้วยิ่งขึ้นชื่อลือชาเมื่อเขาเป็นโค้ชนำทีมบอสตัน เซลดิจัลสู่ตำแหน่งชนะเลิศหลายต่อหลายครั้ง และกลายเป็นเครื่องหมายการค้าที่เรียกได้ว่าเป็นตำนาน เมื่อเขาซื้อขายผู้เล่นจนเป็นที่เลื่องลือ (“เดือน” คู่ต่อสู้จนกลายเป็นสมญานามของเขา) ขณะดำรงตำแหน่งประธานของทีม เมื่อสามปีก่อน คลิปเข้ามาเป็นเจ้าของและผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของทีมนิวเจอร์ซีย์ดราโก้ และบัดนี้รอยขมวดคิ้วของเขาก็ได้เข้ามาสิงสถิตอยู่ในอีสต์ริชเธอร์ฟอร์ด ตรงทางออกหมายเลข ๑๖ ของทางด่วนนิวเจอร์ซีย์ เขาพูดเสียงกระซอก “นี่คุณลากเสียงเลียนแบบแบรนโดไช้ไหม”

“น่าขบถลูกนะครับ เหมือนมาร์ลอนเข้ามาอยู่ในห้องนี้ด้วย”

คลิป อาร์นสไตน์ มีสีหน้าอ่อนลงทันที เขาพยักหน้าซ้ำๆ มองดูไมรอนด้วยสายตาอ่อนโยนเหมือนพ่อผู้ใจดี “คุณชอบพูดตลกเพื่อปิดบังความเจ็บปวด” เขาพูดอย่างเคร่งขรึม “ผมเข้าใจความรู้สึกนี้ดี”

คุณจิตแพทย์คนเก่ง

“มีอะไรให้ผมรับใช้ครับ คุณอาร์นสไตน์”

“คุณไม่เคยเล่นบาสอาชีพเลยสักนัดเดียวใช่ไหม ไมรอน”

“คุณก็รู้ว่าผมไม่เคย”

คลิปปักหน้า “คุณลงเล่นนัดอุ่นเครื่องก่อนเริ่มฤดูกาลแข่งขัน ในควอเตอร์ที่สาม ตอนนั้นคุณทำไปแล้วสิบแปดแต้ม ไม่เลวสำหรับน้องใหม่ที่เพิ่งลงสนามเป็นครั้งแรก แล้วชะตากรรมของคุณก็เกิดพลิกผัน”

ชะตากรรมที่ว่านี้มาในรูปของเบิร์ต เวสลัน นักกีฬาร่างใหญ่แห่งทีมวอชิงตัน บูลเล็ตส์ เกิดการปะทะ ความรู้สึกปวดแปลบ ก่อนจะหมดสติไป

“แย่จิงนะ” คลิปปอก

“อือฮี้”

“ผมรู้สึกท้อใจเสาะกับเรื่องที่เกิดขึ้นกับคุณ น่าเสียดาย”

ไมรอนเหลือบมองแคลวิน จอห์นสัน แคลวินมีสีหน้าเหม่อลอย เขากอดอกไบหน้าสีดำนี้นดูสงบเหมือนน้ำในสระ “อือฮี้” ไมรอนพูดซ้ำ

“ผมถึงได้อยากให้โอกาสคุณอีกครั้งหนึ่ง”

ไมรอนคิดว่าตัวเองหลุดไป “อะไรนะครับ”

“ทีมของเรามีตำแหน่งว่างหนึ่งตำแหน่ง ผมอยากจะเซ็นสัญญากับคุณ”

ไมรอนไม่ตอบว่าอะไร เขาหันไปมองหน้าคลิปปัก แล้วก็มองหน้าแคลวิน จอห์นสัน ทั้งสองคนไม่มีใครหัวเราะ “อยู่ที่ไหน” ไมรอนถาม

“อะไร”

“กลัองใจ นี่เป็นรายการโทรทัศน์แบบแอบถ่ายใช้ใหม่ ใช้รายการที่เอ็ดแมคมาห์น จัดหรือเปล่า ผมเป็นแฟนตัวยงของเขาเลยนะ”

“นี่ไม่ใช่เรื่องตลก ไมรอน”

“ต้องเป็นเรื่องตลกแน่ คุณอาร์นส์ไตร์น ผมไม่ได้เล่นมาสเพื่อการแข่งขันมาตั้งสิบปีแล้ว กระจกเข้าผมแตกละเอียดเลย จำไม่ได้หรือ”

“จำได้สิ แต่ก็อย่างที่คุณบอกนั่นแหละ เวลามานมาตั้งสิบปีแล้ว ผมรู้ว่าคุณเองก็เข้าศูนย์บำบัดเพื่อรักษาให้เข้ากลับมาใช้การได้เป็นปกติ”

“แล้วคุณก็รู้ด้วยว่า ผมเคยคิดจะกลับมาเล่นเมื่อเจ็ดปีที่แล้ว แต่เข้าไปไม่ไหว”

“ตอนนั้นมันยังเร็วเกินไป” คลิปปพูด “คุณเพิ่งบอกผมเมื่อตอนนี้ว่าคุณกลับมาเล่นอีก”

“ผมแค่เล่นสนุกๆ ในช่วงสุดสัปดาห์เท่านั้นเอง ไม่เหมือนการเล่นในเอ็นบีเอหรอกครับ”

คลิปปักมือเป็นการตัดบทไม่ให้ไมรอนโต้แย้งต่อไป “สภาพร่างกายคุณก็ยังดีอยู่ นี่ ถึงขนาดอาสาจะเบงกล้ำมาให้ผมดูด้วยซ้ำ”

ไมรอนหรือตา เบนสายตาจากคลิปไปยังแคลวิน จอห์นสัน แล้วกลับไป
ที่คลิปอีก แต่สองคนมีสีหน้าเฉยเมย “ทำไมผมมีความรู้สึกตึงตึงๆ” ไมรอนถาม
“ว่าผมพลาดอะไรไปสักอย่าง”

คลิปยืดออกมาในที่สุด เขาหันไปมองหน้าแคลวิน จอห์นสัน แคลวิน
จอห์นสัน ผินยิ้มตอบ

“ที่จริงผมน่าจะลด” คลิปหยุดหาคำพูดที่เหมาะสมๆ “การใช้คำพูดกำกวม
ลงหน่อย”

“ถ้าได้ก็จะดี”

“ผมอยากให้คุณมาร่วมทีม และไม่สนใจนักรอกว่าคุณเล่นได้หรือไม่”
ไมรอนรอฟัง เมื่อไม่มีใครพูดต่อ เขาจึงกล่าวว่า “ก็ยังฟังดูกำกวมอยู่ดี”
คลิปถอนหายใจยาว เดินตรงไปที่บาร์ เปิดตู้เย็นเล็กๆ แบบที่ใช้ตามโรงแรม
ออกมา หยิบยูลูออกมากระป๋องหนึ่ง มียูลูแช่เย็นให้ดื่มเสียวด้วย อืม คลิปนี้
เตรียมพร้อมมาอย่างดีเลย “คุณยังดื่มน้ำโซโครกนีอยู่หรือเปล่า”

“ดื่มครับ” ไมรอนตอบ

เขาโยนกระป๋องเครื่องดื่มให้ไมรอน ส่วนตัวเองรินน้ำบางอย่างจากขวดแก้ว
เจียรไนใสแก้วสองใบ ยื่นให้แคลวิน จอห์นสัน แก้วหนึ่ง ซึ่งไม่มีมือไปยังที่หนึ่ง
ข้างๆ หน้าต่างกระจกซึ่งมองไปเห็นกึ่งกลางสนามพอดี เป็นที่หนึ่งที่ดื่มมาก มีที่ให้
ยึดขาอย่างสบาย ขนาดแคลวินสูงหกฟุตแปดนิ้วก็ยังคงจะยึดขาได้อีก ชายทั้งสาม
ลงนั่งเคียงข้างกัน ต่างหันหน้าไปทางเดียวกัน ซึ่งออกจะดูแปลกประหลาดสำหรับ
การเจรจาธุรกิจ จริงๆ แล้วคูเจรจจะต้องนั่งตรงข้ามกัน และน่าจะต้องมีโต๊ะหรือ
โต๊ะทำงานคั่น แต่ทั้งสามคนกลับนั่งเคียงข้างกัน จับตาดูคนงานหุบพื้นให้เข้าที่

“ดื่ม” คลิปพูดขึ้น

คลิปจับวิสกี แคลวิน จอห์นสัน ยังคงถือแก้วไว้เฉยๆ ส่วนไมรอนทำตาม
คำแนะนำที่ติดอยู่ที่กระป๋อง คือเขย่ากระป๋องยูลูในมือ

“ถ้าผมเข้าใจไม่ผิด” คลิปพูดต่อ “ตอนนี้คุณเป็นทนายความแล้วใช่ไหม”

“ผมเป็นเนติบัณฑิต” ไมรอนบอก “แต่ไม่ได้ว่าความเท่าไร”

“คุณเป็นตัวแทนนักกีฬา”

“ใช่ครับ”

“ผมไม่ไว้ใจพวกตัวแทนเท่าไร” คลิปพูด

“ผมก็เหมือนกัน”

“ตัวแทนส่วนมากก็ไม่ต่างอะไรจากปลิงดูดเลือด”

“เราชอบให้เรียกว่า ‘พวกปรลิต’ มากกว่า” ไมรอนบอก “ค่อนข้างฟังหน่อย”
 คลิป อาร์นลัโธร์ โนม์ตัวไปข้างหน้า นัยน์ตาจับจ้องไมรอนเขม็ง “ผมจะ
 รู้ได้ยังไงว่าผมไวใจคุณได้”

ไมรอนชี้มาที่ตัวเอง “ใบหน้าของผม” เขาพูด “บ่งบอกความน่าเชื่อถือ
 อย่างชัดเจน”

คลิปไม่ยิ้ม เขาโน้มตัวเข้าไปใกล้ยิ่งขึ้น “เรื่องที่ผมกำลังจะบอกคุณต่อไปนี้
 ขอให้ถือเป็นความลับ”

“ได้ครับ”

“คุณรับปากกับผมได้ไหมว่า เรื่องที่เล่าให้ฟังจะไม่หลุดไปจากห้องนี้”

“ได้ครับ”

คลิปลั้งเล เหลือบมองแคลวิน จอห์นสัน แวบทหนึ่ง และขยับตัวในเก้าอี้
 ไปมา “ผมแน่ใจว่าคุณต้องรู้จักกรีก ดาวนิง”

แน่นอน ไมรอนโตขึ้นมาพร้อมกับกรีก ดาวนิง ตั้งแต่ที่ทั้งคู่เรียนอยู่
 เกรดหกและเริ่มลงแข่งขันชิงแชมป์ในลีกประจำเมือง ซึ่งอยู่ห่างจากสถานที่ที่
 ไมรอนนั่งอยู่ขณะนี้ไม่ถึงยี่สิบไมล์ ทั้งสองเป็นคู่แข่งกันมาโดยตลอด พอถึงชั้น
 ไฮสกูล ครอบครัวของกรีกย้ายไปยังเมืองเอสเล็ทส์เฟลด์ซึ่งอยู่ติดกัน เพราะบิดา
 ของกรีกไม่ต้องการให้บุตรชายต้องมาแข่งความดั่งในด้านบาสเกตบอลกับไมรอน
 จากนั้นทั้งสองคนก็ยิ่งเป็นคู่แข่งกันอย่างจริงจังมากขึ้น โดยต้องพบกันในการแข่งขัน
 ถึงแปดครั้งระหว่างเรียนไฮสกูล ต่างชนะแพ้กันคนละสี่ครั้ง ไมรอนและกรีก
 กลายเป็นผู้เล่นหน้าใหม่ที่มาแรงที่สุดของนิวยอร์กซิตี ต่างเข้ามหาวิทยาลัยที่มี
 ชื่อเสียงด้านบาสเกตบอล ซึ่งมีประวัติเป็นคู่แข่งกันอยู่ ไมรอนเรียนต่อที่ดุ๊ก ส่วน
 กรีกเรียนต่อที่นอร์ทแคโรไลนา

การแข่งขันของคนทั้งคู่ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น

ระหว่างเล่นบาสเกตบอลในมหาวิทยาลัย ทั้งคู่เคยขึ้นปกนิตยสาร *สปรอร์ตส์
 อิลลัสเตรต* ร่วมกันสองครั้ง ทั้งสองทีมได้แชมป์เอซีซีสองครั้งเท่ากัน แต่
 ไมรอนได้ครองแชมป์ประเทศด้วย ทั้งไมรอนและกรีกต่างได้รับเลือกให้เป็นผู้เล่น
 ตัวจริงในทีมออลอเมริกัน เล่นในตำแหน่งการ์ดทั้งคู่ กว่าทั้งสองจะเรียนจบ ดุ๊ก
 และนอร์ทแคโรไลนาก็แข่งขันกันไปทั้งหมดสิบสองครั้ง ทีมดุ๊กซึ่งมีไมรอนเป็น
 กับตันชนะแปดครั้ง และเมื่อถึงเวลาที่เอ็นบีเอคัดตัวผู้เล่น ทั้งสองต่างได้รับการ
 คัดตัวในรอบแรก

การแข่งขันชิงดีชิงเด่นระหว่างคนทั้งสองเลวร้ายลงอย่างรวดเร็ว

อาชีพนักบาสของไมรอนจบลงเมื่อเขาปะทะเข้ากับเจ้าเบ็มเบิร์ต เวสสัน ส่วนเกร็ก ดาวนิ่ง สามารถหลีกเลี่ยงเคราะห์กรรม ใต้เต้าจนเป็นผู้เล่นตำแหน่ง การ์ดดีมือเยี่ยมที่สุดคนหนึ่งของเอ็นบีเอ ในช่วงระยะเวลาสิบปีที่เขาเล่นให้ทีม นิวเจอร์ซีย์เดราจอนส์ เขาได้รับเลือกร่วมทีมรวมดาราถึงแปดครั้ง เป็นผู้ชูตลูก สามคะแนนได้สูงสุดเป็นอันดับหนึ่งถึงสองครั้ง ชูตลูกโทษลงคิดเป็นเปอร์เซ็นต์สูง ที่สุดในเอ็นบีเอถึงสี่ครั้ง และเป็นผู้ส่งลูกให้เพื่อนร่วมทีมชูตมากที่สุดหนึ่งครั้ง เขา ได้ขึ้นปก *สปรอตส์อิลลัสเตรเตด* สามครั้ง และครองแชมป์เอ็นบีเอหนึ่งครั้ง

“รู้จัก” ไมรอนบอก

“ได้คุยกันบ่อยไหม” คลิป อาร์นส์ไธน์ ถาม

“ไม่บ่อย”

“คุยกันครั้งสุดท้ายเมื่อไร”

“ผมจำไม่ได้”

“ช่วงสองสามวันมานี้ได้คุยกันหรือเปล่า”

“ผมเข้าใจว่าเราไม่ได้คุยกันมานานสิบปีแล้ว” ไมรอนบอก

“งั้นหรือ” คลิปพูดขณะจิบเหล้าอีกอีกหนึ่ง ส่วนแคลวินยังไม่แตะต้อง เครื่องดื่มของตน “เออละ ผมว่าคุณคงจะได้ยินข่าวเรื่องที่เขาบาดเจ็บแล้ว”

“เรื่องข้อเท้าของเขาใช่ไหม” ไมรอนถาม “ก็เรื่องปกตินี้ เขาอยู่ระหว่าง เก็บตัวเพื่อรักษาข้อเท้า”

คลิปพยักหน้า “นี่คือข่าวที่เราออกกับสื่อมวลชน แต่ความจริงไม่ใช่แบบนั้น”

“อ้าว”

“เกร็กไม่ได้บาดเจ็บอะไรหรอก” คลิปบอก “เขาหายตัวไป”

“หายไปหรือ” เป็นคำถามแบบเจาะลึกอีกตามเคย

“ใช่” คลิปจิบเครื่องดื่มอีกครั้ง ไมรอนก็จิบบ้าง แต่ออกจะลำบากอยู่ที่ จะ จิบเครื่องดื่มอย่างยู่ยู่

“ตั้งแต่นั้นเมื่อไร” ไมรอนถาม

“ห้าวันแล้ว”

ไมรอนหันไปมองแคลวิน แคลวินยังดูสงบนิ่ง แต่สีหน้าของเขาเป็นอย่างนั้นเอง สมัยที่ยังเล่นกีฬาอยู่ เขาเคยได้รับสมญานามว่า ฟรอสตี้ (น้ำแข็ง) เพราะไม่เคยแสดงอารมณ์ให้ปรากฏ นี่เขาก็ทำตัวได้สมชื่อจริงๆ

ไมรอนพยายามอีกรอบ “ตอนที่คุณบอกว่าเกร็กหาย--”

“หายตัวไป” คลิปพูดอย่างหงุดหงิด “หายสาบสูญ จู่ๆก็หายไป หายไป

อย่างไร้ร่องรอย หรือจะเรียกยังไงก็เชิญ”

“คุณแจ้งความกับตำรวจหรือเปล่า”

“เปล่า”

“ทำไมล่ะครับ”

คลิบโบกมือเป็นทำนองตบตอก “คุณก็รู้จักเกร็กนี่ เขาไม่เหมือนใคร”

คำว่าไม่เหมือนใครดูจะเป็นคำบรรยายที่ห่างไกลความจริงไปมาก

“เขาชอบทำอะไรเพลงๆ” คลิบพูด “ไม่ชอบชื่อเสียง ชอบอยู่คนเดียว
 เมื่อก่อนนี้เขาก็เคยหายตัวไป แต่ไม่เคยหายไประหว่างการแข่งขันรอบเพลย์ออฟ
 แบบนี้”

“แล้วไง”

“ดังนั้นจึงเป็นไปได้มากกว่า นี่เขากำลังทำตัวลมเพลมพัดตามเคย” คลิบ
 พูดต่อ “เกร็กซู้ตลูกได้สวยงามมาก แต่เราต้องยอมรับว่าตอนนี้ไม่ค่อยเต็มเต็ง
 เท่าไร คุณรู้หรือเปล่าว่าดาวนิ่งทำอะไรหลังการแข่งขัน”

ไมรอนสั่นศีรษะ

“เขาขับแท็กซี่ในเมือง ไซ้แล้ว แท็กซี่สี่เหลี่ยมในเมืองนิวยอร์กนี่แหละ เขา
 บอกว่าทำแบบนี้แล้วเขารู้สึกใกล้ชิดกับคนทั่วไปมากขึ้น เกร็กไม่ยอมรับจ้างไป
 ปรากฏตัวหรือโฆษณาสินค้า ไม่ยอมให้สัมภาษณ์ ไม่ยอมทำอะไรเพื่อการ
 กุศลด้วยซ้ำ แต่งตัวก็อย่างกับหลุดมาจากชุดคอมพิวเตอร์หนึ่งเก้าเจ็ดศูนย์
 เจ้าหมอนี่สติไม่ค่อยจะดี”

“ซึ่งทั้งหมดนี้ทำให้แฟนๆ ชื่นชอบเขามาก” ไมรอนกล่าว “และนั่นก็ทำให้ตัว
 ขายดี”

“ผมเห็นด้วย” คลิบพูด “แต่ก็อย่างที่ผมบอกนั่นแหละ ชินเราแจ้งตำรวจ
 ก็อาจจะสร้างความเสียหายให้แก่ชื่อเสียงของเขาและของทีม คุณนี่ภาพออกใหม่
 ว่าสื่อมวลชนจะวิ่งวุ่นกันขนาดไหนถ้าข่าวนี้รั่วไหลออกไป”

“เป็นแบบนี้คงแย่” ไมรอนยอมรับ

“ถูกต้อง แล้วถ้าสมมติว่าตอนนี้เกร็กกำลังพักผ่อนอยู่ที่เฟรนช์ลิก หรือ
 เมืองบ้านนอกที่ไหนสักแห่งที่เขาชอบไปช่วงนอกฤดูกาลแข่งขัน ไปตกปลา หรือ
 ทำอะไรของเขาอยู่ล่ะ โอ้ย เรื่องต้องไปกันใหญ่ ไม่จบไม่สิ้นแน่ๆ แต่คิดอีกที ถ้า
 เกิดตอนนี้เขากำลังทำอะไรไม่ชอบมาพากลอยู่ล่ะ”

“ไม่ชอบมาพากลหรือ” ไมรอนทวนคำ

“ไม่รู้สิ ผมก็แค่พูดไปอย่างนั้นเอง แต่ผมไม่ต้องงារให้มีข่าวอื้อฉาว

โดยเฉพาะในช่วงที่กำลังจะพลัยออฟอย่างนี้ คุณเข้าใจใช่ไหมว่าผมหมายถึงอะไร”
 “ที่จริงไม่เข้าใจหรอก แต่ไมรอนคิดว่าคงต้องปล่อยให้เลยตามเลยไปก่อน
 “มีใครอีกบ้างที่รู้เรื่องนี้”

“มีเราแค่สามคน”

คนงานชิ้นเสาดัดตั้งแป้นและตะกร้าห้วงเข้ามา มีเก็บสำรองไว้อีกสองเสาดู
 ในกรณีที่มีใครซุกซนกรุ่นแรงจนแป้นพัง จากนั้นคนงานก็นำที่นั่งเข้ามาเสริม สนาม
 เมโด้แลนด์สก็เหมือนสนามกีฬาส่วนใหญ่ทั่วไป ที่จุผู้ชมบาทกตบอลได้มากกว่า
 ผู้ชมชอกกี้น้ำแข็ง ในกรณีนี้มีที่นั่งเพิ่มขึ้นมาราวๆหนึ่งพันที่นั่ง ไมรอนจับยู่ฮูอีก
 ปล่อยให้หน้ากึ่งอยู่บนลิ้น แล้วรอให้น้ำไหลลงคอไปก่อนที่จะถามคำถามคาใจ “แล้ว
 จะให้ผมเข้ามาทำอะไร”

คลิบลังเล เขาหายใจลึกมาก จนดูเหมือนหายใจไม่ออก “ผมพอรู้เรื่อง
 ที่คุณเคยทำงานให้เอพีโอมาบ้าง” เขากล่าวในที่สุด “แต่ไม่รู้รายละเอียดหรอก
 ไม่รู้ด้วยว่าทำไมจู่ๆถึงเลิกทำ แต่รู้ว่าคุณมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องทำงานองนี้ เรา
 อยากให้คุณช่วยหาตัวเกริกอย่างเจียบๆ”

ไมรอนไม่พูดอะไร เรื่องที่เขาไปทำงาน “ราชการลับ” ให้ทางเอพีโอดูเหมือน
 จะเป็นการลับที่ใครๆรู้กันไปทั่วทั้งทวีปอเมริกา คลิบจับเครื่องดื่ม เหลือบมองเหล่า
 ที่ยังเต็มแก้วของแคลวิน แล้วก็มีมองหน้าแคลวิน แคลวินจับเหล้าในที่สุด คลิบ
 หันไปให้ความสนใจกับไมรอนตามเดิม “เกริกหายแล้ว” คลิบพูดต่อ “เขาเป็น
 คนสันโดษ เพื่อนๆของเขา อ้อ ไม่ใช่สิ คนรู้จักของเขาล้วนแล้วแต่เป็นเพื่อน
 ร่วมทีมทั้งนั้น อาจจะเรียกได้ว่าพวกนี้เป็นกลุ่มคนที่ให้คำปรึกษาแก่เขา เป็น
 ครอบครัวของเขา ถ้าจะมีใครที่รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ถ้าจะมีใครช่วยให้เขาหลบซ่อนตัว
 ก็ต้องเป็นคนใดคนหนึ่งในทีมดราโก้เนสส์แหละ ผมขอพูดตรงๆกับคุณเลยนะ
 เจ้าพวกนั้นนะตัวแสบทั้งนั้น พวกเรื่องมาก ทำอะไรตามอารมณ์ คอยให้คนมา
 เอาใจ คิดว่าพวกเรามีหน้าที่สนองความต้องการของพวกมันเพียงอย่างเดียว แต่
 เจ้าพวกนี้เหมือนกันอยู่อย่างนะ คือเห็นว่าฝ่ายบริหารเป็นศัตรู แบ่งเขาแบ่งเรา
 พวกนี้ก็ไม่พูดความจริงกับเราด้วย ไม่พูดความจริงกับผู้สื่อข่าว ถ้าคุณเข้าไปหา
 เจ้าพวกนี้ในฐานะ เอ่อ ‘พวกปรลิต’ ละก็ พวกนี้จะไม่ยอมพูดกับคุณเหมือนกัน
 คุณต้องเข้าไปในฐานะผู้เล่น นี่เป็นวิธีเดียวที่จะเข้าไปสืบเรื่องจากข้างในได้”

“งั้นคุณก็อยากให้ผมเข้าร่วมทีมเพื่อช่วยสืบหาตัวเกริก”

ไมรอนจับน้ำเสียงที่สื่อถึงความร้ายรานใจของตัวเองได้ เขาไม่ได้ตั้งใจให้
 เป็นอย่างนั้น แต่เห็นว่าชายทั้งคู่ก็จับน้ำเสียงนี้ได้เช่นกัน โบทหน้าเขาร้อนผ่าวด้วย

ความอับอาย

คลิบเตะบาไม่รอน “ผมพูดจริงๆนะไม่รอน คุณน่าจะไปได้ไกล น่าจะเป็นผู้เล่นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดได้คนหนึ่ง”

ไม่รอนดื่มยูฐูอีกใหญ่ ไม่มีการจิบอีกต่อไปแล้ว “เสียใจด้วยครับคุณอาร์นส์ไตร์ ผมช่วยคุณไม่ได้”

คิ้วกลับมาขมวดตามเดิม “อะไรนะ”

“ผมก็มีชีวิตของผม เป็นตัวแทนนักกีฬา มีลูกค้าต้องดูแล จู่ๆจะให้ผมทิ้งงานไปไม่ได้หรอก”

“คุณจะได้ค่าจ้างขั้นต่ำตามสัดส่วนที่ผู้เล่นจะได้ คือสองแสนดอลลาร์ ก่อนหักค่าอะไรต่อมิอะไร เหลืออีกแค่สองสัปดาห์ก็จะเริ่มเพลย์ออฟแล้ว ยังไงเราก็จะให้คุณอยู่ในทีมจนถึงช่วงนั้น”

“ไม่ละครับ ผมเลิกเล่นบาสแล้ว แล้วผมก็ไม่ไ้ชนักสืบเอกชนด้วย”

“แต่เราต้องหาตัวเขาให้เจอ เขาอาจจะตกอยู่ในอันตรายก็ได้”

“ผมเสียใจครับ แต่คำตอบคือไม่”

คลิบยิ้ม “สมมติว่าผมให้สินน้ำใจอีกหน่อยล่ะ”

“ไม่ละครับ”

“ห้าหมื่นดอลลาร์เป็นโบนัสตอนเซ็นสัญญา”

“ไม่ละครับ”

“ต่อให้เกร็กโพลท์นำมาพ่วงนี้ คุณก็ยังได้เงินอยู่ดี ห้าหมื่นเขียนนะ แถมส่วนแบ่งจากการแข่งรอบเพลย์ออฟอีก”

“ไม่ละครับ”

คลิบเอนหลังพิงพนัก เขาจ้องมองเครื่องดื่มของตน จุ่มนิ้วลงไปในแก้วคนเหล้าและพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ “คุณว่าคุณเป็นตัวแทนนักกีฬาใช่ไหม”

“ใช่ครับ”

“ผมสนิทสนมกับพ่อแม่ของผู้เล่นสามคนที่เราจะเอาเข้าทีมในการคัดเลือกรอบแรกมาก คุณรู้ไหม”

“ไม่รู้ครับ”

“สมมติว่า” คลิบพูดซ้ำๆ “ผมรับประกันว่าผู้เล่นคนหนึ่งจะเซ็นสัญญากับคุณล่ะ”

ไม่รอนหุบหิ้ง ลูกค้าที่ผ่านการคัดเลือกรอบแรกหรือ เขาพยายามตีหน้าตายให้เหมือนพรอสตี้ แต่หัวใจเขากำลังเต้นโครมคราม “คุณจะทำแบบนั้นได้อย่างไร”

“เรื่องนั้นไม่ต้องไปคิดมันหรอก”

“ฟังดูผิดจรรยาบรรณนะ”

คลิปปั่นหัวเราะ “ไมรอน อย่ามาทำไร่เคียงกำกับผมหน่อยเลย ครั้งนี้คุณยอมช่วยผม เอ็มบีสปอร์ตส์เรปส์ก็ได้ลูกค้าที่ผ่านการคัดเลือกรอบแรก ไม่ว่าเรื่องของเกริกจะออกมาอย่างไรก็ตาม”

เอ็มบีสปอร์ตส์เรปส์เป็นบริษัทของไมรอน เอ็มบีมาจากไมรอน โบลิทาร์สปอร์ตส์เรปส์คือตัวแทนนักกีฬา รวมกันเป็นเอ็มบีสปอร์ตส์เรปส์ ไมรอนเป็นคนตั้งชื่อบริษัทเอง แต่ตอนนี้ยังไม่มียุทธศาสตร์รายใหญ่ๆ มาขอใช้บริการของเขา

“ขอโบนัสตอนเซ็นสัญญาเป็นหนึ่งในแสนดอลลาร์ก็แล้วกัน” ไมรอนบอก

คลิปปยิ้ม “เรียนรู้อะไรเร็วดีนะไมรอน”

ไมรอนยกไหล่

“เจ็ดหมื่นห้าพัน” คลิปกล่าว “รับไว้ซะ แล้วก็อย่ามาทำเง้งกับคนอื่นอย่างฉัน” ทั้งสองจับมือเขย่า

“ผมยังมีคำถามอีกนิดหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องที่เขาหายตัวไป” ไมรอนว่า

คลิปปะทะเท้าแขนทั้งสองข้าง พยุงตัวขึ้นมาขึ้นคร่อมร่างไมรอน “แคลวินจะตอบคำถามทุกข้อของคุณ” เขากล่าวขณะพยักพยักไปยังผู้จัดการทั่วไปของเขา “ตอนนี้ผมต้องไปแล้ว”

“แล้วคุณอยากให้ผมเริ่มต้นฝึกซ้อมเมื่อไร”

คลิปปมีสีหน้าประหลาดใจ “ฝึกซ้อมหรือ”

“ใช่ครับ จะให้ผมเริ่มซ้อมเมื่อไร”

“เรามีการแข่งขันในคืนนี้”

“คืนนี้หรือ”

“ใช่แล้ว” คลิปบอก

“คุณอยากให้ผมแต่งชุดที่มลงมาเล่นคืนนี้หรือ”

“เราจะเล่นกับเซลติกส์ ทีมเก่าของคุณ ยังไงแคลวินก็จะหาเครื่องแบบให้ใส่ก่อนลงสนามแน่ เราจะแถลงข่าวการเซ็นสัญญากับคุณตอนหกโมงเย็น อย่ามาสายล่ะ” คลิปเดินบ่าหน้าไปยังประตู “แล้วผูกเนคไทเส้นนี้แหละ ผมชอบ”

“คืนนี้หรือ” ไมรอนย้ำ แต่คลิปเดินลับไปแล้ว

๒

หลังจากที่คลิบเดินออกไป จากคอกที่หนึ่ง แคลวิน จอห์นสัน ก็พีนยิ้ม
“ผมเตือนคุณแล้วไงว่าเรื่องนี้มันแปลกๆ”

“แปลกมากทีเดียว” ไมรอนเห็นด้วย

“ดื่มเครื่องดื่มช็อกโกแลตเพื่อสุขภาพของคุณเสร็จหรือยัง”

ไมรอนวางกระป๋องลง “เสร็จแล้ว”

“งั้นมากัน เราจะต้องเตรียมคุณให้พร้อมสำหรับการลงสนามรอบปฐมฤกษ์”

แคลวิน จอห์นสัน เดินตัวตรงอย่างสง่างาม เขาเป็นคนผิวดำ สูงหกฟุตแปดนิ้ว รูปร่างผอม แต่ไม่แก่ง้างหรือผิดส่วน เขาสวมสูทสีเขียวมะกอกยี่ห้อบรัคส์บราเดอร์สซึ่งตัดเย็บอย่างประณีต เน็คไทผูกเรียบร้อย รองเท้าขัดมันปลาบผมที่หยิกเป็นขดๆของเขาเริ่มบาง เผยให้เห็นหน้าผากโหนกใหญ่ดำขลับ เมื่อไมรอนเข้าศึกษาต่อที่ดุก แคลวินเป็นนักศึกษาปีสามอยู่ที่มหาวิทยาลัยนอร์ทแคโรไลนา ซึ่งเท่ากับว่าตอนนี้เขาอายุราวๆ สามสิบห้าปี แต่ดูแก่กว่าวัย แคลวินเล่นกีฬาอาชีพอย่างมั่นคงอยู่ถึงสิบเอ็ดฤดูแข่ง ตอนเขาเกษียณอายุสามปีที่แล้ว ทุกคนรู้ว่าเขาจะต้องจับงานบริหารอย่างแน่นอน เขาเริ่มต้นด้วยตำแหน่งผู้ช่วยโค้ช ย้ายไปเป็นผู้คัดตัวผู้เล่น และเมื่อเร็วๆ นี้เองเขาเพิ่งได้เลื่อนตำแหน่งเป็นรองประธานและผู้จัดการทั่วไปของทีมนิวเจอร์ซีย์เดรากอนส์ แต่ตำแหน่งเหล่านี้เป็นเพียงตำแหน่งในนาม ผู้กุมอำนาจที่แท้จริงคือคลิบ ผู้จัดการทั่วไป รองประธาน ผู้คัดตัวผู้เล่น เทรนเนอร์ แม้กระทั่งโค้ช ล้วนแล้วแต่ต้องสนองเจตนารมณ์ของเขาทั้งสิ้น

“หวังว่าคุณคงไม่ถือสาเกี่ยวกับเรื่องนี้นะ” แคลวินพูดขึ้น

“ทำไมผมจะต้องถือด้วยล่ะ”

แคลวินยกไหล่ “ก็ผมเคยเล่นแข่งกับคุณ” เขาบอก

“แล้วไง”

“คุณเป็นผู้เล่นที่ชอบเอาชนะที่สุดเท่าที่ผมเคยเล่นด้วย” แคลวินว่า “คุณจะเหยียบหัวคนเพื่อเอาชนะ แต่ตอนนี้กลับต้องมานั่งเป็นผู้เล่นตัวสำรอง แล้วคุณจะรู้สึกยังไง”

“ผมทำได้” ไมรอนบอก

“อือฮึ”

“เดี๋ยวนี้ผมใจเย็นขึ้นกว่าแต่ก่อน”

แคลวินลั่นทิวระ “ผมว่าไม่หรอก”

“ไม่หรือ”

“คุณอาจจะคิดว่าตัวเองใจเย็นขึ้น หรือแม้กระทั่งคิดว่าตัวเองเลิกสนใจบาสเกตบอลแล้วด้วยซ้ำ”

“ก็ผมเลิกแล้วจริงๆ”

แคลวินชะงัก ยิ้มขณะที่ผายมือออกกว้าง “ใช้สิ ดูตัวคุณเองซะก่อน คุณน่าจะเป็นดาราโฆษณาชีวิตใหม่หลังเลิกเล่นกีฬา เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับเพื่อนนักกีฬาด้วยกัน อาชีพการงานของคุณฟังครึนลงต่อหน้าต่อตา แต่คุณก็สามารถผ่านพ้นวิกฤตินั้นมาได้อย่างงดงาม ถึงขนาดกลับไปเรียนกฎหมายที่ฮาร์วาร์ด ตั้งบริษัทของตัวเองซึ่งเป็นบริษัทตัวแทนนักกีฬาที่เติบโตขึ้นเรื่อยๆ นี่คุณยังคบกับนักเขียนคนนั้นอยู่หรือเปล่า”

เขาหมายถึงเจสสิก้า ความสัมพันธ์ของคุณนี่เป็นสิ่งที่เอาแน่เอานอนอะไรไม่ได้ แต่ไมรอนก็ตอบว่า “ยังคบกันอยู่”

“งั้นคุณก็มีทั้งการศึกษา มีงาน และมีแฟนสวย ดูจากภายนอก คุณเป็นคนที่มีความสุข ชีวิตดูลงตัว”

“ภายในผมก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน”

แคลวินลั่นทิวระ “ผมไม่คิดอย่างนั้น”

พวกนี้เป็นจิตแพทย์กันทั้งนั้น “อ้าว ผมไม่ได้เป็นคนขอร่วมทีมนะ”

“คุณไม่ได้ขอก็จริง แต่ก็ไม่เห็นขัดข้องอะไรนี่ ยกเว้นแต่จะขึ้นค่าตัวเท่านั้น”

“ก็ผมเป็นตัวแทนนักกีฬา นั่นมันหน้าที่ผม ผมต้องขอขึ้นค่าตัว”

แคลวินชะงักนิดหนึ่ง มองหน้าไมรอน “คุณคิดว่าการจะตามหาตัวเกร็กก็ให้เจอได้ คุณจำเป็นต้องเข้ามาร่วมทีมด้วยหรือ”

“คลิปดูเหมือนจะคิดอย่างนั้น”

“คลิปเป็นคนเก่ง” แคลวินพูด “แต่บางครั้งเขาจะทำอะไรโดยมีเหตุผลแอบแฝงอยู่”

“เช่นอะไรบ้าง”

แคลวินไม่ตอบ เขาเริ่มออกเดินอีก

ทั้งคู่เดินไปถึงลิฟต์ เมื่อแคลวินกดปุ่ม ประตูก็เปิดออกทันที ทั้งสองคนก้าวเข้าไป และลิฟต์ก็เริ่มเคลื่อนลงไปข้างล่าง “มองตามผมหน่อยซิ” แคลวินกล่าว “มองตามผมแล้วบอกว่า คุณไม่เคยคิดจะกลับมาเล่นอีก”

“ใครบ้างล่ะที่ไม่เคย คิด เรื่องนี้” ไมรอนย้อน

“โซลี แต่บอกผมหน่อยว่าคุณไม่เคยคิดไปไกลอีกชั้นหนึ่ง บอกหน่อยซิว่าคุณไม่เคยท้อแล้วฉันว่าได้กลับมาเล่นอีกครั้ง แม้กระทั่งทุกวันนี้ เวลาดูการแข่งขันทางโทรทัศน์ บอกผมซิว่าตอนที่นั่งดูอยู่คุณไม่รู้สึกเดือดดาลอะไรเลย บอกผมซิว่าตอนที่ดูเกิร์กแข่งคุณไม่เคยนึกถึงชื่อเสียงเกียรติยศต่างๆ นานา บอกผมซิว่าคุณไม่เคยบอกกับตัวเองว่า ‘ฉันฝีมือดีกว่ามัน’ เพราะนี่คือความจริง เกิร์กเป็นผู้เล่นที่เก่งมากๆ เป็นหนึ่งในสิบของนักบาสเกตบอลที่ฝีมือดีที่สุดในลีก แต่คุณเก่งกว่าเขาอีกนะไมรอน เราสองคนต่างก็รู้ดี”

“นั่นมันนานมาแล้ว” ไมรอนพูด

แคลวินยิ้ม “อ้อ” เขากล่าว “นั่นหรือ”

“คุณกำลังจะบอกอะไรผมหรือ”

“หน้าที่ของคุณก็คือหาเกิร์กให้เจอ พอเจอเขาแล้วคุณก็ต้องไปชะ ความตื่นเต้นแปลกใหม่ที่นี่ก็จะจบสิ้นลง คลิปจะสามารถพูดได้เต็มปากว่าเขาให้โอกาสคุณแล้ว แต่คุณฝีมือไม่ถึงเอง เขาก็ยังเป็นคนดี ยังมีชาวดี ๆ งามหนังสือพิมพ์อยู่”

“ชาวดี ๆ” ไมรอนย้ำ นึกขึ้นได้ถึงการแถลงข่าวต่อสื่อมวลชนที่จะมีขึ้นเร็ว ๆ นี้ “เป็นเหตุผลแอบแฝงอย่างหนึ่งหรือเปล่า”

แคลวินยกไหล่ “ไม่สำคัญหรอก ที่สำคัญก็คือ คุณต้องเข้าใจว่าคุณไม่มีโอกาสอะไรเลย คุณจะได้ในช่วงท้ายๆ ของการแข่งขันที่ไม่ได้มีความสำคัญอะไรนัก แต่เราก็ไม่ค่อยเล่นแพ้หรือชนะแต่มีเฉอะๆ เพราะฉะนั้นยังไงคุณก็จะไม่ได้ลงสนาม หรือต่อให้คุณได้ลงเล่น แม้ว่า คุณจะเล่นได้อย่างดีเยี่ยม เราต่างก็รู้ว่าช่วงท้ายๆ นั้นมันไม่มีความหมาย และคุณไม่มีวันเล่นได้ดี เพราะคุณชอบเอาชนะเป็นที่หนึ่ง คุณอยากให้คุณมีความหมายต่อผลการแข่งขัน ไม่งั้นคุณก็จะเล่นได้ไม่เต็มที่”

“ผมเข้าใจดี” ไมรอนพูด

“ผมก็หวังว่าคุณจะเข้าใจ เพื่อนเอ๋ย” แคลวินเงยหน้าขึ้นมองดูตัวเลขที่ติดไฟเอาไว้ แสงไฟระยิบระยับอยู่ในหายนต์ตาสีน้ำตาลของเธอ “ความฝันไม่มีวันตาย บางครั้งคุณอาจจะคิดว่าความฝันสูญสลายไปแล้ว แต่ที่จริงมันแอบฝังตัวอยู่เงิบๆ เหมือนหมีที่จำศีลอยู่ในช่วงหน้าหนาว ถ้าหากว่าความฝันฝังตัวอยู่เป็นเวลานาน เจ้าหมีตัวนั้นก็ตื่นขึ้นมาด้วยอารมณ์ที่ขุ่นมัวและหิวโหย”

“คุณน่าจะยึดอาชีพแต่งเพลงลูกทุ่งนะ” ไมรอนแนะ

แคลวินสั่นศีรษะ “ผมแค่เตือนคุณดี ๆ ในฐานะเพื่อนเท่านั้น”

“ผมซาบซึ้งใจมาก ไหนลองเล่าให้ฟังหน่อยซิว่าเกริกหายตัวไปยังไง”

ลิปต์หยุดลงและประตูก็เปิดออก แคลวินเดินนำทาง “ไม่มีอะไรมาก” เขาบอก “ตอนนั้นเราเล่นกับทีมซิกซ์เซอร์สอยู่ทีฟีลาเดลเฟีย หลังจากแข่งเสร็จ เกริกก็ขึ้นมาบรรดบัลเหมือนคนอื่น ๆ พอมาถึงที่นั่นเขาก็ลงจากรถบัลเหมือนคนอื่น ๆ ครั้งสุดท้ายที่มีคนเห็นคือตอนที่เขาขึ้นรถตัวเองไปก็เท่านั้น”

“คืนนั้นเกริกมีท่าทางเป็นยังไง”

“ก็ดูสบายดี เขาเล่นได้ดีตอนแข่งกับทีมฟีลาเดลเฟีย ทำไปได้ยี่สิบเจ็ดแต้ม”

“แล้วอารมณ์เขาเป็นยังไง”

แคลวินหยุดคิดนิดหนึ่ง “ผมไม่รู้สักผิดสักเกตอะไร” เขาบอก

“มีอะไรใหม่ๆ เข้ามาในชีวิตของเขาบ้างหรือเปล่า”

“อะไรใหม่ๆ หรือ”

“ความเปลี่ยนแปลง อะไรทำนองนั้น”

“อ้อ มีเรื่องหย่า” แคลวินตอบ “วุ่นวายเอาเรื่องอยู่เหมือนกัน ผมเข้าใจว่า บางทีเอมิเลียก็ทำตัวยุ่งยากพอๆ” เขาหยุดเดินอีกครั้ง และยิ้มกับไมรอน ยิงฟันขาวเหมือนแมวเซสเซียร์ ไมรอนหยุดเดิน แต่ไม่ยิ้มตอบ

“มีอะไรอยู่ในใจหรือพรอสตี้”

ยิ้มกว้างขึ้น “ก็คุณกับเอมิเลียไม่ได้เป็นแฟนกันอยู่พักหนึ่งหรือ”

“ชาติหนึ่งมาแล้วละ”

“เป็นแฟนสมัยมหาวิทยาลัย เท่าที่ผมจำได้”

“อย่างที่บอกนะว่า ชาติหนึ่งมาแล้ว”

“งั้น” แคลวินกล่าวขณะเริ่มออกเดินอีก “ก็แสดงว่าคุณเป็นที่ชื่นชอบของผู้หญิงมากกว่าเกริก”

ไมรอนไม่ใส่ใจกับคำเปรียบเปรยนั้น “คลิบู้เรื่องอดีตของผมกับเอมิเลีย

หรือเปล่า”

“เขาเป็นคนละเอียดถี่ถ้วนมาก”

“เพราะอย่างนั้นละสิพวกคุณถึงเลือกผม” ไมรอนว่า

“เรื่องนั้นก็มีส่วนอยู่บ้าง แต่ผมไม่คิดว่าจะจะเป็นปัจจัยสำคัญนัก”

“งั้นหรือ”

“เกร็กเกลียดเอมิลี ไม่เคยเล่าอะไรให้เธอฟังเลย แต่พอเกิดเรื่องแย่งสิทธิ์ในการเลี้ยงดูลูกขึ้นมา เกร็กก็เปลี่ยนไปจากเดิมอย่างเห็นได้ชัด”

“เปลี่ยนยังไง”

“เป็นต้นว่า เขาเซ็นสัญญาโฆษณากับรองเท้าฟอร์เต้”

ไมรอนประหลาดใจมาก “เกร็กนะหรือ ทำสัญญาโฆษณาลินคัมเบียนะ”

“เรื่องนี้ยังปิดเป็นความลับอยู่” แคลวินกล่าว “เขาอาจจะแกลงข่าวตอนปลายเดือนก่อนหน้าเพลย์ออฟ”

ไมรอนผิวปาก “งานนี้เกร็กคงได้เงินเป็นพอน”

“พอนครึ่งนะ เท่าที่ได้ยิน ปีละสิบล้านเป็นอย่างน้อย”

“ก็สมควรอยู่” ไมรอนว่า “ผู้เล่นยอดเยี่ยมซึ่งไม่เคยรับโฆษณาลินคัมเบียเป็นเวลาสิบกว่าปีย่อมจะดึงดูดใจได้มาก ฟอร์เต้ไปได้ดีกับรองเท้าวิ่งและรองเท้าเทนนิส แต่แทบไม่เป็นที่รู้จักในวงการบาสเกตบอล เกร็กจะช่วยสร้างชื่อเสียงให้ได้ในทันที”

“เขาทำได้” แคลวินเห็นด้วย

“รู้ไหมว่าทำไมเขาถึงเปลี่ยนใจ ทั้งๆที่อุตสาหกรรมประกันชีวิตตั้งหลายปี”

แคลวินยกไหล่ “เกร็กอาจจะรู้ตัวว่าอายุมากขึ้นทุกปี เลยอยากตัดดวงสิ่งที่ดีกว่าได้ อาจจะเป็นเพราะการหย่าร้างครั้งนี้ หรือเขาอาจจะถูกตีหัว พอฟื้นขึ้นมา ก็เปลี่ยนไปเลย”

“เขาอยู่ที่ไหนตั้งแต่หย่า”

“อยู่บ้านที่ริตจิวู้ดในเบอร์เก้นเคาน์ตี”

ไมรอนรู้จักสถานที่แห่งนี้ดี เขาขอที่อยู่ ซึ่งแคลวินก็ให้มา “แล้วเอมิลิล่ะ” ไมรอนถาม “เธออาศัยอยู่ที่ไหน”

“เอมิลีและลูกๆ อยู่กับแม่ของเธอ ผมคิดว่าพวกเขาอยู่ที่แฟรงกลินเลคส์หรือแถวๆ นั้น”

“คุณได้ตรวจสอบอะไรไปบ้างหรือยัง เช่นบ้านของเกร็ก บัตรเครดิต บัญชีธนาคาร”

แคลวินสันคิระะ “คลิปมองว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่เกินกว่าจะไว้ใจให้หน่วยงานไหนจัดการ เราถึงได้ตามตัวคุณมาไกลละ ผมเคยขับรถผ่านบ้านของเกร็กหลายครั้ง เคาะประตูบ้านเขาครั้งหนึ่ง ที่ถนนเข้าบ้านและในโรงรถไม่มีรถจอด ไฟก็ปิดอยู่”

“แต่ไม่มีใครเข้าไปตรวจสอบข้างในบ้านเลยหรือ”

“ไม่มี”

“เพราะนั่นเขาก็อาจจะสิ้นหลั้มหัวฟาดในอ่างน้ำก็ได้ ใครจะไปรู้”

แคลวินมองหน้าเขา “ผมบอกว่าไฟปิดอยู่ คุณคิดว่าเขาอาบน้ำในความมืดหรือ”

“จริงสินะ” ไมรอนว่า

“ไหนบอกว่าเป็นนักสืบมือดี”

“ผมใช้เวลาติดเครื่องนาน”

ทั้งสองคนเดินมาถึงห้องรวมทีม “รออยู่นี่นะ” แคลวินบอก

ไมรอนหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา “ผมขอโทรศัพท์หน่อยได้ไหม”

“ตามสบาย”

แคลวินหายไปหลังประตู ไมรอนเปิดเครื่องและกดหมายเลข เจสลีก้ารับสายหลังจากโทรศัพท์ดังเป็นกริ่งที่สอง “ฮัลโหล”

“เย็นนี้ผมไปกินอาหารเย็นด้วยไม่ได้” ไมรอนบอก

“ต้องมีข้อแก้ตัวที่ฟังขึ้นหน่อยนะ” เจสลีก้าว่า

“เป็นข้อแก้ตัวที่ดีเยี่ยมเลยละ ผมกำลังจะเล่นบาสเกตบอลอาชีพให้ทีมนิวยอร์กซียด์ร่าก้อนส์”

“ดีนี่ ขอให้เล่นให้สนุกนะที่รัก”

“นี่ผมพูดจริงๆ นะ ผมกำลังจะเล่นให้กับทีมตราก้อนส์ ที่จริง‘เล่น’อาจจะ เป็นคำที่ไม่เหมาะนัก น่าจะบอกว่าผมกำลังจะหาเรื่องเจ็บกันเพื่อทีมเดอะตราก้อนส์มากกว่า”

“นี่พูดจริงหรือ”

“เรื่องมันยาว แต่ใช่แล้ว ตอนนี้เป็นนักบาสเกตบอลอาชีพอย่างเป็นทางการแล้ว”

เงียบ

“ฉันยังไม่เคยนอนกับนักบาสอาชีพมาก่อนเลย” เจสลีก้ากล่าว “คราวนี้ฉันจะได้เป็นเหมือนมาดอนน่าเลยนะ”

“ไลค์อะเวอร์จิน^๑” ไมรอนว่า
 “โอ้โฮ พุดอะไรเซยชะมัด”
 “ใช่ อ้าว จะให้ผมพุดยังไงล่ะ ผมมันเป็นคนยุคทศวรรษหนึ่งเก้าแปดศตวรรษ
 นี่นา”

“งั้น คุณแปดศตวรรษ เล่าให้ฉันฟังหน่อยได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น”
 “ตอนนี้ไม่มีเวลาแล้ว ไว้คืนนี้หลังการแข่งขัน ผมจะฝากตัวให้คุณที่ห้อง
 ชายตัวไปหนึ่ง”

เคลวินโผล่ศีรษะกลับเข้ามา “เอวคุณเท่าไร สามลิปสี่หรือเปล่า”

“สามลิปหก หรืออาจจะสามลิปเจ็ด”

เคลวินพยักหน้า ถอยกลับไป ไมรอนกดเบอร์โทรศัพท์ส่วนตัวของวินด์เซอร์
 ฮอร์น ล็อควูด ที่สาม ประธานบริษัทล็อค-ฮอร์น ซิเคียวริตี้ส์ บริษัทด้านการลงทุน
 อันมีชื่อเสียงตั้งอยู่ย่านใจกลางเมืองแมนฮัตตัน วินรับหลังจากดังกู่สามครั้ง

“พุดชัดๆ” วินกล่าว

ไมรอนส่ายศีรษะ “พุดชัดๆ หรือ”

“ฉันบอกให้พุดชัดๆ ไม่ใช่ให้พุดตาม”

“เรามีคดีให้สืบวะ” ไมรอนบอก

“โอ้ ดิจัง เขาพุดยานกางด้วยลำเนียงผู้ดีพิลาเดลเฟียตามแบบฉบับ “ฉัน
 แสนปลื้ม ฉันปีติยินดี แต่ก่อนที่ฉันจะฉีราด ขอถามคำถามเดียว”

“ว่ามาเลย”

“คดีของนายนี้เป็นเรื่องการกุศลแบบเดิมๆ หรือเปล่าวะ”

“ขอเชิญฉีราดตามสบาย” ไมรอนว่า “คำตอบคือไม่ใช่”

“อะไรกัน ไมรอนผู้กล้าหาญไม่ลุกขึ้นมาต่อสู้เพื่อศีลธรรมแล้วหรือ”

“คราวนี้ไม่”

“สวรรค์ทรงโปรด ไหนเล่ามาซิ”

“เกิร์ก ดาวนิ่ง หายตัวไป งานของเราคือตามหาตัวเขาให้เจอ”

“แล้วเราจะได้อะไรจากงานนี้”

“อย่างน้อยเจ็ดหมื่นห้าพันดอลลาร์ และลูกคำที่ผ่านการคัดเลือกตัวรอบแรก”
 ตอนนี้อย่างไม่ถึงเวลาที่จะบอกวินเรื่องที่เขาจะเปลี่ยนอาชีพเป็นการชั่วคราว

“โอ้โฮ” วินอุทานอย่างปลาบปลื้ม “ได้โปรดบอกฉันทีว่า สิ่งแรกที่เรา

^๑ Like a Virgin - เหมือนสาวพรหมจารี ชื่อเพลงของมาดอนน่า

จะต้องทำคืออะไร”

ไมรอนให้ที่อยู่ของเกร็กในริคจิวด์แกวิน “ไปเจอฉันที่นั่นภายในสองชั่วโมง”

“ฉันจะบึ่งยานมนุษย์ค้างคาไป” วินกล่าวก่อนจะวางหู

แคลวินกลับเข้ามาพร้อมด้วยเครื่องแบบสีม่วงและพ้าน้ำทะเลของทีมดราโก้

ในมือ “ไหนลองสวมคูชิ”

ไมรอนยังไม่เอื้อมมือไปรับทันที เขาจ้องมองชุด ท้องไส้ปั่นป่วนไปหมด

พูดเสียงแผ่วๆ “หมายเลขสามสิบสี่หรือ”

“ใช่” แคลวินว่า “หมายเลขเดิมของคุณที่ตุ๊ค ผมจำได้”

เงียบ

แคลวินพูดทำลายความเงียบในที่สุด “เฮลโล ลองใส่ดู”

ไมรอนรู้สึกว่ามันตาบอดอะไรหล่อร้อนขึ้นมา เขาลั่นคิระะ “ไม่ต้องลองหรอก”

เขากล่าว “ผมว่าผมใส่ได้พอดี”

๓

ริดจ์วู้ดเป็นชานเมืองที่น่าอยู่ เป็นหนึ่งในบรรดาเมืองเก่าที่ยังเรียกตัวเองว่าหมู่บ้าน ซึ่งนักเรียนร้อยละเก้าสิบห้าเข้าศึกษาต่อชั้นมหาวิทยาลัย และไม่มีใครยอมให้ลูกๆ ของตนสมาคมกับเด็กอีกร้อยละห้า มีบ้านหน้าตาแบบเดียวกัน ปลุกสร้างเป็นแนวยาวสองสามแถว แสดงให้เห็นถึงการขยายตัวของย่านชานเมืองในช่วงกลางทศวรรษที่หกสิบ แต่บ้านสวยๆ ส่วนใหญ่ในริดจ์วู้ดมีอายุเก่าแก่ และสร้างในยุคที่ผู้คนยังถือว่ามีจิตใจสะอาดอยู่ ถ้าจะว่ากันตามทฤษฎี

ไมรอนหาบ้านของดาวนิงเจอโดยไม่ยาก เป็นบ้านเก่าสมัยวิกตอเรียนหลังใหญ่มาก แต่ก็ไม่ได้ใหญ่เกินไป เป็นบ้านสามชั้นดีไม้ซีดาร์ซึ่งสีจางลงตามอายุของบ้าน ทางด้านซ้ายมือจะเห็นหอคอยกลมๆ ยอดแหลม ส่วนบริเวณหน้ามุขกลางแจ้งมีเนื้อที่กว้างขวาง เต็มไปด้วยบรรยากาศบ้านอเมริกันยุคก่อนตามที่เราเห็นในรูปภาพของรีออคเวลล์ แบบที่จะมีชิงช้าคู่ ซึ่งแอดดิคัสและสเกาต์^๑ จะนั่งตีมน้ำเลมอนเนดด้วยกันในยามราตรีที่ร้อนรุ่มในแอลละแบมา รถจักรยานของเด็กวางเอียงอยู่กับพื้น มีเลื่อนสำหรับเล่นหิมะ ถึงแม้ว่าไม่มีหิมะตกมานานหกสิบปาด้าแล้วก็ตาม มีห้วงบาสเกตบอลสนิมเขรอะเล็กน้อยติดอยู่บนทางหน้าบ้าน มีสตีกเกอร์ “บ้านนี้มีเด็ก” ของหน่วยดับเพลิงติดอยู่ที่หน้าต่างชั้นบนสองบาน ต้นโอ๊กเก่าแก่ขึ้นอยู่สองข้างทางเดินราวกับทหารยามที่ร่าเริงแจ่มใส

วินยังมาไม่ถึง ไมรอนจอดรถและไขกระจกหน้าต่างลง อากาศในช่วงกลาง

---

^๑ ตัวละครในเรื่อง To Kill a Mockingbird

เดือนมีนาคมดีมาก ท้องฟ้าเป็นสีฟ้าใสเหมือนไข่มุกโรบิน มีเสียงนกร้องจิบๆ เช่นเคย เขาพยายามฝึกภาพเอมิลีอยู่บ้านหลังนี้ แต่นึกไม่ค่อยออก เธอเหมาะที่จะอยู่ใน ตึกระฟ้าในนิวยอร์กมากกว่า หรือว่าในคฤหาสน์แบบเศรษฐีเหมลิธวาล์ว ระดับ- ประดาด้วยประติมากรรมของเออร์เต้ ไข่มุกสีเงิน และบรรดากระจกอันวิจิตร- พิสดารที่มีจำนวนมากมายเกินควร แต่จะว่าไปเขาก็ไม่ได้พูดคุยกับเอมิลีมาถึงสิบปี เธออาจจะเปลี่ยนไปแล้วก็ได้ หรือมิฉะนั้น เมื่อก่อนเขาก็อาจจะดูเธอผิดไป ซึ่ง ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาดูคนผิด

การกลับมาที่ริดจ์วู้ดทำให้เขารู้สึกแปลกๆ เจสสิก้าเติบโตที่นี่ เดียวนี้เธอ ไม่ค่อยกลับมาเยี่ยมบ้านแล้ว แต่กลายเป็นว่า คนรักของเขาสองคน คือเจสสิก้า และเอมิลีมีอีกสิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน คือต่างก็มาจากริดจ์วู้ด ซึ่งต้องเพิ่มเข้าไปใน รายการสิ่งที่หญิงสาวทั้งคู่มีเหมือนกัน เช่น การได้เจอกับไมรอน การที่ไมรอน เข้าไปจีบ การตกหลุมรักกับไมรอน และบดขยี้หัวใจของไมรอนเหมือนมะเขือเทศ ที่ถูกรองเท้าส้นสูงเหยียบ อะไรพวกนั้น

เอมิลีเป็นรักแรกของเธอ การสูญเสียพรหมจรรย์ขณะเรียนปีหนึ่งในมหา- วิทยาลัยถือว่าช้า ถ้าเขาเชื่อตามคำคุยโม้อวดของเพื่อนๆ และหากมีการปฏิบัติ ทางเพศในหมู่วัยรุ่นอเมริกันในช่วงปลายยุคทศวรรษหนึ่งเก้าเจ็ดศูนย์หรือต้นยุค ทศวรรษหนึ่งเก้าแปดศูนย์จริง ไมรอนก็คงจะพลาดการปฏิบัติช่วงนั้นไป หรือไม่เขา ก็อาจจะอยู่ผิดที่ผิดทาง สาวๆ ต่างก็ชอบไมรอน เพราะฉะนั้นนั่นจึงไม่ใช่ปัญหา แต่ในขณะที่เพื่อนๆ ของเขากระโดดถึงรายละเอียดของประสบการณ์ทางเพศ ไมรอน ดูเหมือนจะตั้งตาคูผู้หญิงอีกแบบ เป็นผู้หญิงดี ๆ ที่ยังไม่ยอมมีอะไรกับผู้ชาย หรือ อาจจะยอมถ้าไมรอนกล้า (และมองการณ์ไกล) พอที่จะลอง

แต่ทั้งหมดนี้เปลี่ยนไปเมื่อเขาพบเอมิลีในมหาวิทยาลัย

ความลุ่มหลงเป็นคำที่ใช้กันบ่อยก็จริง แต่ไมรอนคิดว่าน่าจะนำมาใช้ในกรณีนี้ หรืออย่างน้อยที่สุดก็น่าจะเรียกว่าค้นหาที่ไร้ขอบเขต เอมิลีเป็นสาวประเภทที่ผู้ชาย เรียกว่า “ร้อนแรง” มากกว่าจะเรียกว่า “สวย” เวลาเจอผู้หญิง “สวย” คุณอยากจะ วาดรูปหรือแต่งกลอน แต่เวลาเจอเอมิลี คุณอยากจะกระโดดเข้าไปทิ้งเสื้อผ้าของเธอ ให้กระจุย เธอเซ็กซี่แบบดิบๆ อาจจะมีน้ำหนักเกินไปสักสิบปอนด์ แต่น้ำหนัก ส่วนเกินก็อยู่ในที่ที่เหมาะสมเหลือเกิน ทั้งสองคนเป็นส่วนผสมที่เผ็ดร้อน ต่างอายุ ไม่ถึงยี่สิบ จากบ้านมาเป็นครั้งแรกกันทั้งคู่ และต่างก็มีความมิดชิดสร้างสรรค์

พูดได้คำเดียวว่า มัน

โทรศัพท์ในรถดั่งขึ้น ไมรอนรับสาย

“ให้ฉันเดา” วินพูด “นายคงวางแผนจะให้เราสองคนพังเข้าไปในบ้านของดาวนึ่งใช่ไหม”

“ใช่”

“ฉันการจอตลอดหน้าบ้านหลังที่ว่าก็เป็นความคิดที่ไม่เข้าท่าเท่าไรนะ จริงไหม”
ไมรอนเหลือยมองไปรอบตัว “นายอยู่ที่ไหนวะ”

“ขับรถไปที่สุดบล็อก เลี้ยวซ้าย แล้วเลี้ยวขวาแยกที่สอง ฉันจอดอยู่หลังอาคารสำนักงาน”

ไมรอนวางหู สตาร์ตรถอีกครั้งแล้วขับไปตามทางที่วินบอก เลี้ยวเข้าไปในที่จอดรถ วินกำลังยืนกอดอกพิงรถจากรั้วของตน ดูราวกับกำลังตั้งท่าถ่ายรูปขึ้นปกนิตยสาร *วอร์ป คอว์เตอร์ลี* เช่นเคย ผมสีบลอนด์เรียบไม่กระดิก ผิวดูมีเลือดฝาด เครื่องหน้าเรียบเนียนราวเครื่องกระเบื้อง คมสัน และดูหล่อเหลาจนเกินไป เขาสวมกางเกงสีกากี เสื้อแจ็คเก็ตสีฟ้า รองเท้าบูทที่ขอบไซเดอร์ ไม่ใช่ถุงเท้า และเนคไทสีฉูดฉาดยี่ห้อลิลี่ฟูลิตเซอร์ วินหน้าตาเหมือนภาพที่คุณจะนึกถึงเมื่อได้ยินชื่อ วินด์เซอร์ ฮอร์น ลีอควู้ด ที่สาม พวกอภิสิทธิ์ชน หลงตัวเอง และเหยาเหยา

เอาเถอะ ถูกสองในสามข้อก็ไม่เลวนักหรอก

อาคารสำนักงานแห่งนี้มีกิจการร้านค้าประเภทต่างๆ คละกันไป นรีเวชคลินิก การวิเคราะห์สารเคมีด้วยกระแสไฟฟ้า บริการจัดส่งหมายเรียกจากศาล นักโภชนาการ สโมสรสุขภาพสำหรับผู้หญิง ไม่น่าประหลาดใจอะไรที่วินยืนอยู่ใกล้กับทางเข้าสโมสรสุขภาพสำหรับผู้หญิง ไมรอนเดินเข้าไปหา

“นายรู้ได้ยังไงว่าฉันจอตลอดอยู่หน้าบ้านหลังนั้น”

วินยังไม่ละสายตากจากทางเข้า ขณะพยักพืดศีรษะ “ถ้าอยู่บนภูเขาสูงนั้นใช้กล้องส่องทางไกลดูก็มองเห็นทุกอย่างนั่นแหละ”

หญิงสาวในวัยยี่สิบต้นๆ ผู้สวมชุดไลคราแนบเนื้อสีดำสำหรับเล่นแอโรบิก เดินยิ้มลูกน้อยออกมา เธอใช้เวลาไม่นานเลยในการพิตรูปร่างให้กลับมาเป็นดังเดิม วินยิ้มให้เธอ เธอยิ้มตอบ

“ฉันขอบคุณแม่ยังสาว” วินว่า

“นายชอบผู้หญิงสวมชุดไลครามากกว่า” ไมรอนแก้ให้

วินพยักหน้า “นั่นแหละ” เขาคำว่าแว่นกันแดดขึ้นมาสวม “จะเริ่มกันหรือยัง”

“นายคิดว่าการพังเข้าไปในบ้านหลังนี้จะมีปัญหาอะไรไหม”

วินแสดงสีหน้าว่า ฉันจะทำไมไม่ได้ยินคำถามนี้ หญิงสาวอีกคนเดินออกมาจากสโมสรสุขภาพ แต่น่าเสียดายที่เธอไม่ได้รอยยิ้มจากวิน “เล่ามาซิ” เขาว่า “แล้ว

ถอยห่างไปหน่อย ฉันอยากให้เห็นรถจากรั้วของฉันถนัดๆ”

ไมรอนเล่าทุกอย่างที่เขาจำมาให้วินฟัง ระหว่างที่เล่าอยู่เป็นเวลาห้านาที มีหญิงสาวแปดคนเดินออกมา มีเพียงสองคนที่วินส่งยิ้มให้ คนหนึ่งสวมชุดแบบเนื้อลายเสือ วินส่งยิ้มให้เธออย่างเต็มที่ เป็นรอยยิ้มที่เกือบจะเลยไปถึงนัยน์ตาของวินด้วย

วินมีสีหน้าเหมือนไม่รับรู้เรื่องราวใดๆที่ไมรอนเล่าให้ฟัง แม้อตอนที่เขาเล่าให้ฟังว่าตนจะเข้าไปเล่นเทนนิสในทีมดราگونส์เป็นการชั่วคราว วินก็ยังจ้องมองทางเขาสโมสรอย่างมีความหวังอยู่นั่นเอง นี่เป็นพฤติกรรมปกติสำหรับวิน ไมรอนตอบท้ายด้วยการถามว่า “มีคำถามอะไรไหม”

วินใช้นิ้วตีศรีษะผิปากตัวเองขึ้นลง “นายคิดว่ายายคนที่ใส่ชุดแบบเนื้อลายเสือสวมชุดชั้นในหรือเปล่าวะ”

“ไม่รู้สิ” ไมรอนตอบ “แต่ที่แน่ๆหล่อนสวมแหวนแต่งงาน”

วินยกไหล่ เรื่องนั้นไม่สำคัญสำหรับเขา วินไม่เชื่อในความรักหรือความสัมพันธ์ใดๆกับเพศตรงข้าม บางคนอาจจะถือว่าเป็นเรื่องเหยียดเพศ ซึ่งผิดถนัด วินไม่ถือว่าผู้หญิงเป็นวัตถุ สำหรับวิน วัตถุบางครั้งยังมีค่ามากกว่าผู้หญิงด้วยซ้ำ

“ตามฉันมา” วินว่า

ทั้งคู่อยู่ห่างจากบ้านของดาวนิงไม่ถึงครึ่งไมล์ วินไปสำรวจทางหนีที่ไล่มาแล้วเรียบร้อย และเจอทางเดินซึ่งแทบจะไม่เสี่ยงต่อการตกเป็นเป้าสายตา หรือกระตุ้นความระแวงสงสัยใดๆ ทั้งสองคนเดินกันไปเงียบๆสบายๆ ตามประสาผู้ชายสองคนซึ่งรู้จักกันดีมาเป็นเวลานาน

“เรื่องนี้มีของแถมน่าสนใจอยู่อย่างหนึ่ง” ไมรอนเอ่ยขึ้น

วินไม่พูดอะไร

“นายจำเอมิลี เซฟเฟอร์ ได้ไหม” ไมรอนถาม

“ชื่อฟังดูคุ้นๆหู”

“ฉันคบกับเธออยู่สองปีที่ตุ๊ค” วินและไมรอนพบกันที่ตุ๊ค และเป็นรูมเมทกันตลอดสี่ปีที่อยู่ที่นั่น วินเป็นคนแนะนำไมรอนให้รู้จักกิจการต่อสู้ป้องกันตัว และทำให้เขาเข้าไปพัวพันกับเอพีไอ ทุกวันนี้วินเป็นโบรกเกอร์ผู้ทำรายได้อันดับหนึ่งของบริษัทลีโอค-ฮอร์น ซีเคียวริตี้ส์บีนปาร์คโอเวนิว บริษัทหลักทรัพย์ที่ดำเนินงานโดยครอบครัวของวินมาตั้งแต่ตลาดหลักทรัพย์เพิ่งเปิดใหม่ๆ ไมรอนเข้าพื้นที่จากวิน และวินยังดูแลกิจการด้านการเงินทั้งหมดให้แก่ลูกค้าของเอ็มบีสปอร์ตส์เรีบล์ด้วย

วินคิดอยู่นิดหนึ่ง “คนที่ชอบทำเสียงเหมือนลูกลิงหรือเปล่า”

“ไม่ใช่” ไมรอนตอบ

วินมีสีหน้าประหลาดใจ “แล้วใครล่ะที่ชอบส่งเสียงเหมือนลูกลิง”

“ไม่รู้สิ”

“อาจจะเป็นผู้หญิงที่ฉันคงอยู่ตอนนั้นก็ได้”

“อาจจะใช่”

วินคิดอยู่นิดหนึ่งแล้วก็ยกไหล่ “แล้วไงหรือ”

“เธอเคยแต่งงานกับเกร็ก ดาวนิง”

“หย่าแล้วหรือ”

“ใช่”

“ตอนนี้ฉันจำได้แล้ว” วินพูด “เอมิลี เซฟเฟอร์ บับบับ”

ไมรอนพยักหน้า

“ฉันไม่ชอบผู้หญิงคนนี้เลย” วินบอก “นอกจากตรงที่ชอบทำเสียงเหมือนลูกลิง ซึ่งฉันคิดว่าน่าสนใจดี”

“เธอไม่ใช่คนที่ชอบทำเสียงลิงนะ”

วินยิ้มอย่างอ่อนโยน “ฟ้าห้องมันบาง” เขาบอก

“แล้วนายเคยแอบฟังอย่างนั้นหรือ”

“เฉพาะเวลาที่นายดึงม่านลงมาปิด ทำให้มองอะไรไม่เห็น”

ไมรอนสายตึระชะ “นายนี้มันหมุซัดๆ” เขาว่า

“ถึงยังไงก็ดีกว่าลิงละว่า”

ทั้งคู่เดินไปถึงสนามหน้าบ้าน ตรงไปยังหน้าประตู เคลิดลับอยู่ตรงที่ว่ามีท่าตัวเหมือนเป็นคนรู้จักเข้าไป ถ้าคุณทำเป็นลูกลึกลูกลนไปด้อมๆมองๆอยู่หลังบ้าน ชาวบ้านอาจเห็นผิดสังเกต การที่ผู้ชายสองคนแต่งตัวดีผูกเน็คไทเดินตรงไปยังประตู คนที่มาเห็นเข้าย่อมไม่คิดว่าเป็นโจรอยู่แล้ว

มีแผงโลหะสำหรับกดปุ่ม ติดไฟสีแดงดวงเล็กๆ ไฟสว่างอยู่

“ระบบเตือนภัย” ไมรอนพูดขึ้น

วินสั่นตึระชะ “ของปลอม เป็นแค่ไฟเฉยๆ อาจจะซื้อที่ร้านฮาร์ปเปอร์ส อีเมจ” วินมองดูกุญแจแล้วทำเสียงจู้จู้ “ขนาดเงินเดือนนักบาสเกตบอลอาชีพ ยังใช้กุญแจยี่ห้อคิกโก้” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเหยียดหยาม “ทำไมไม่ใช้ดินน้ำมัน เลียให้รู้แล้วรู้รอด”

“แล้วกลอนประตูล่ะ” ไมรอนถาม

“ไม่ได้ล็อก”

วินหยิบแผ่นเซลลูลอยด์ออกมาเตรียมไว้แล้ว บัตรเครดิตแข็งเกินไป เซลลูลอยด์ใช้งานได้ดีกว่า หลังจากใช้เวลาพอๆกับการไขกุญแจด้วยกุญแจ ประตูก็เปิดออก ทั้งสองเข้าไปอยู่ในบริเวณห้องโถงด้านหน้า ที่ประตูมีช่อง ไขประตูนี้และก็มีจดหมายหล่นเกลื่อนกลาดเต็มพื้น ไมรอนตรวจดูตราประทับ ไขประตูนี้อย่างรวดเร็ว ไม่มีใครอยู่บ้านมาเป็นเวลาอย่างน้อยห้าวัน

ในบ้านตกแต่งอย่างสวยงามเลียนแบบชนบทตามสไตล์มาร์ธา สจวร์ต เครื่องเรือนเป็นแบบ “ชนบทเรียบง่าย” ซึ่งแลดูเรียบสมชื่อและมีราคาแพงเหลือรับ ในนี้เต็มไปด้วยเครื่องเรือนที่ทำด้วยไม้สน เครื่องหวาย ของเก่า และดอกไม้แห้ง กลิ่นดอกไม้แห้งอบหอมอบอวลไปทั้งบ้าน

ทั้งคู่แยกย้ายกัน วินเดินขึ้นข้างบนตรงไปยังห้องทำงานในบ้าน เปิดคอมพิวเตอร์และดาวน์โหลดทุกสิ่งทุกอย่างลงบนแผ่นดิสก์ ไมรอนพบเครื่องตอบรับ โทรศัพท์ในห้องซึ่งเคยเรียกกันว่า “ห้องนั่งเล่น” แต่ตอนนี้มีชื่อเรียกเสียหิวว่า “ห้องเคลิฟฟอร์ดเนีย” หรือ “ห้องใหญ่” เครื่องตอบรับโทรศัพท์บอกเวลาและวันที่ที่แต่ละข้อความถูกฝากไว้ ช่างสะดวกดีเหลือเกิน ไมรอนกดปุ่ม เทปกรอกลับไปและเริ่มเล่น เพียงข้อความแรก ซึ่งระบุเวลาตามเสียงดิจิทัลในเครื่องว่าเป็นเวลา ๒๑:๑๔ นาฬิกา ในคืนวันที่เกริกหายไป ไมรอนก็เจอข้อความที่น่าสนใจพอดี

ผู้หญิงคนหนึ่งพูดด้วยน้ำเสียงลั่นเทา “นี่คาร์ลาพูด ฉันจะอยู่ที่โต๊ะโซฟาสูง ด้านหลังจนถึงเที่ยงคืน” แล้วก็เสียงวางหู

ไมรอนกรอเทปและฟังซ้ำ มีเสียงต่างๆอยู่เบื้องหลังมากมาย เช่นเสียงคนคุยกัน เสียงดนตรี แก้วกระทบกันดังกรังกริ้ง โทรศัพท์นั้นน่าจะโทรมาจากบาร์ หรือร้านอาหาร ยิ่งเมื่อมีการพูดพาดพิงถึงโต๊ะโซฟาสูงด้วยแล้ว นั่นคาร์ลาผู้นี้คือใคร เป็นแฟนสาวหรือ อาจจะใช้ ใครเล่าจะโทรมาติดต่อนขนาดนั้นเพื่อนัดพบในเวลาที่ดีกว่านั้นในคืนเดียวกัน แต่คืนนั้นไม่ใช่คำคืนปกติทั่วไป เกริก ดาวนิ่ง หายตัวไประหว่างช่วงเวลาโทรศัพท์นี้เข้ามาจนถึงเช้าวันรุ่งขึ้น

เป็นเรื่องที่บังเอิญอย่างแปลกประหลาด

ถ้าเช่นนั้น ทั้งสองคนนี้พบกันที่ไหน ถ้าหากว่าเกริกเป็นคนนัดพบเธอที่โต๊ะโซฟาสูงด้านหลังจริงๆ แล้วทำไมคาร์ลาคนนี้จึงมีน้ำเสียงลั่นเทา หรือว่าไมรอนนึกไปเอง

ไมรอนฟังเทปจนจบ ไม่มีข้อความอื่นใดจากคาร์ลาอีก ถ้าเกริกไม่ไปที่โต๊ะโซฟาสูงด้านหลังที่วานั้น คาร์ลาจะโทรมาอีกหรือไม่ เป็นไปได้ ดังนั้นไมรอนจึงสันนิษฐานเอาว่า เกริก ดาวนิ่ง พบกับคาร์ลา ก่อนหายตัวไป

เป็นเบาะแสอย่างหนึ่ง

นอกนั้นยังมีโทรศัพท์อีกสี่ครั้งจากมาร์ติน เฟลเดอร์ ตัวแทนของกรีก เขามีน้ำเสียงร่อนรนขึ้นเรื่อยๆ ในแต่ละข้อความ ข้อความสุดท้ายคือ “ให้ตายสิกรีก ทำไมคุณไม่โทร.หาผมซะที ข้อเท้าเจ็บมากหรือยังไง อย่าทำเงิบหายไปเฉยๆ นะ โดยเฉพาะในช่วงที่เรากำลังจะสรุปเรื่องข้อตกลงกับฟอร์เต้ แล้วโทร.หาผมนะอย่าลืม” นอกนั้นยังมีโทรศัพท์อีกสามครั้งจากคนชื่อคริส ดาร์บี้ ซึ่งดูเหมือนจะทำงานให้กับฟอร์เต้ สपोर्टส์ อินคอร์เปอเรตเต็ด เขามีน้ำเสียงร่อนรนเช่นกัน “มาร์ตี้ไม่ยอมบอกผมว่าคุณอยู่ที่ไหน ผมคิดว่าเขากำลังเล่นเกมกับเราอยู่นะกรีกพยายามจะขึ้นค่าตัวหรืออะไรสักอย่าง แต่เราทำข้อตกลงกันแล้วนี่ ใช้ไหม ผมจะให้เบอร์บ้านผมกับคุณนะกรีก แล้วอาการคุณเป็นไงบ้าง บาดเจ็บมากไหม”

ไมรอนยิ้ม ลูกค้าของมาร์ติน เฟลเดอร์ หายตัวไป แต่เขาก็พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะเปลี่ยนวิกฤติให้เป็นโอกาสตามประสาตัวแทน เขาคดปุ่มต่างๆ ในเครื่องรับโทรศัพท์หลายครั้ง ในที่สุดจอแอลซีดีก็ปรากฏให้เห็นเลขรหัสที่กรีกตั้งไว้สำหรับใช้โทร.เข้ามาเช็คข้อความ ได้แก่ ๓๑๗ นี่คือนกเมดใหม่ ที่นี้ไมรอนจะสามารถโทร.เข้ามาได้ทุกเวลา กดปุ่ม ๓๑๗ เพื่อฟังข้อความที่คนโทร.เข้ามาทิ้งไว้ในเครื่อง เขาคดปุ่มโทร.เข้าในเครื่อง ซึ่งก็เป็นนกเมดใหม่อีกอย่างหนึ่งเพื่อตรวจว่ากรีกโทร.หาใครเป็นครั้งสุดท้าย โทรศัพท์ดังสองครั้งจึงมีเสียงผู้หญิงรับสายพูดว่า “คิมเมลบราเดอร์ส” ซึ่งก็ไม่ใช่ใคร ไมรอนวางหู

ไมรอนไปสมทบกับวินยังห้องทำงานข้างบน วินยังคงถ่ายข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ลงในแผ่นดิสก์ ในขณะที่ไมรอนเปิดลิ้นชักต่างๆ ดู แต่ไม่เจออะไรที่จะเป็นประโยชน์เท่าไร

ทั้งคู่ย้ายไปห้องนอนใหญ่ เตียงขนาดคิงไซส์ปูผ้าไว้อย่างเรียบร้อย โต๊ะข้างเตียงทั้งสองตัวเต็มไปด้วยปากกา ฤกษ์แจ และกระดาษ

ทั้งสองตัว

ออกจะแปลกสำหรับชายที่อาศัยอยู่ตามลำพัง

ไมรอนกวาดสายตามองไปรอบห้อง และไปหยุดมองที่เก้าอี้หนึ่งอันหนังสือตัวหนึ่งซึ่งทำหน้าที่เป็นหุ่นแขวนเสื้อผ้าไปในตัว เสื้อผ้าของกรีกพาดอยู่กับที่เท้าแขนและพนักหลังเก้าอี้ ไมรอนนึกในใจว่านี่คงเป็นเรื่องปกติ ถือว่าประณีตกว่าตัวเขาแต่ใครๆ ก็ประณีตกว่าเขาทั้งนั้น แต่เมื่อดูดีๆ เขาก็สังเกตเห็นว่าเท้าแขนอีกด้านหนึ่งมีบางอย่างผิดปกติ เพราะมีเสื้อผ้าอยู่สองชิ้น เสื้อสั้นสีขาวยและกระโปรงสีเทา

ไมรอนหันไปมองหน้าวิน

“อาจจะเป็นของคุณเสียงลิงก็ได้” วินว่า

ไมรอนลั่นศีรษะ “เอมิลีไม่ได้อยู่บ้านนี้มานานหลายเดือนแล้ว ทำไมถึงมีเสื้อผ้าของเธอบนเก้าอี้ล่ะ”

ห้องน้ำก็น่าสนใจเช่นกัน ด้านขวามือมีอ่างอาบน้ำจากุซซี่ มีฝักบัวแบบมีไอน้ำขนาดใหญ่พร้อมกับชามอาบน้ำ และอ่างล้างหน้าพร้อมตู้เก็บของสองใบ ทั้งคู่ตรวจดูตู้เก็บของใต้อ่างก่อน ใบหนึ่งมีครีมโกนหนวดผู้ชายหนึ่งกระป๋อง โรลออนหนึ่งแท่ง ขวดน้ำยาหลังโกนหนวดยี่ห้อโพลีโบลหนึ่งขวด มีดโกนหนวดจิลเล็ตต์แอดราหนึ่งอัน ส่วนตู้อีกใบนั้นมียกล่องเครื่องสำอางชนิดเปิดฝาอยู่หนึ่งกล่อง น้ำหอมแคลวินไคลน์ แป้งเด็ก และโรลออนยี่ห้อซีเคร็ต บนพื้นใกล้ๆ ตู้มีแป้งเด็กโรยอยู่เล็กน้อย นอกนั้นยังมีดโกนเลดีซ์ชนิดใช้แล้วทิ้งในจานสบูติดกับจากุซซี่

“เขามีแฟนอะ” ไมรอนพูด

“นักบาสอาชีพมีอะไรก็ก๊ากับสาวน้อย” วินว่า “แปลกมาก เราน่าจะตะโกน ‘ไซโย’ สักหน่อยดีไหม”

“ไซ้ แต่นั่นก็ทำให้เกิดคำถามที่น่าสนใจ” ไมรอนบอก “ถ้าแฟนของตัวเองจู่ๆ ก็หายตัวไป ผู้หญิงคนนี้น่าจะไปแจ้งความไม่ใช่หรือหรือ”

“ไม่หรือ” วินบอก “ถ้าเธออยู่กับเขาด้วย”

ไมรอนพยักหน้า เขาเล่าให้วินฟังถึงข้อความอันเป็นปริศนาจากคาร์ลา

วินลั่นศีรษะ “ถ้าสองคนนี้วางแผนจะหนีไปด้วยกัน” เขาว่า “ทำไมเธอถึงต้องระบุสถานที่นัดพบด้วยล่ะ”

“เธอไม่ได้บอกว่าที่ไหน เพียงแต่บอกว่าโຕະໂສຟາສູງດ້ານຫລັງ ເວລາທີ່ຍິ່ງຄືນ”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ” วินพูด “นี่ไม่ใช่สิ่งที่คนเราจะทำก่อนจะหายตัวไปนี้ สมมติว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม คาร์ลาและเกริกตัดสินใจหายตัวไปด้วยกันสักพักหนึ่ง เกริกจะไม่รู้เขียวหรือว่าจะเจอเธอได้ที่ไหนและเมื่อไร”

ไมรอนยกไหล่ “เธออาจจะเปลี่ยนที่นัดพบก็ได้”

“จากที่ไหน จากโຕະໂສຟາສູງດ້ານຫນ້າໄປດ້ານຫລັງหรือ”

“ใครจะไปรู้วะ”

ทั้งคู่สำรวจดูห้องอื่นๆ ที่อยู่ชั้นบน แต่ก็ไม่พบอะไร ห้องนอนของลูกชายเกริกติดกระดานปิดฝาผนังลายรถแข่ง และโปสเตอร์รูปเกริกเลี้ยงลูกผ่านเพนนิฮาร์ดอะเวย์ นักบาสอาชีพชื่อดัง ไปหยอดลงท่ung ห้องนอนลูกสาวตกแต่งด้วยตัวการ์ตูนบาร์บี้ในแบบอเมริกายุคแรกๆ มีแต่ไดโนเสาร์และสีม่วง ไม่มีเบาะแสใดๆ จริงๆ ก็ไม่มีเบาะแสอื่นใดให้เห็นอีกจนกระทั่งลงไปห้องใต้ถุน

เมื่อเปิดไฟ ไมรอนก็เห็นทันที

ห้องใต้ถุนตกแต่งอย่างเรียบร้อย เป็นห้องสำหรับเด็กเล่น สีลันสดีใส มีรถลิตเติลไทร์และเลโก้ชิ้นใหญ่ๆ มากมาย ตลอดจนบ้านพลาสติกมีแผ่นให้ไถลตัวลงมา มีฉากจากภาพยนตร์ตีสเนย์ เช่น *ฮาละดิน* และ *เดอะไลอ้อนคิง* ติดบนฝาผนัง มีโทรทัศน์และเครื่องเล่นวีดีโอเทป มีของเล่นสำหรับเด็กโต เช่น เครื่องเล่นพินบอลและตู้เพลง มีเก้าอี้โยกตัวเล็กๆ พุกและเก้าอี้ยาวสำหรับนั่งเล่นนอนเล่น

นอกจากนั้นยังมีเลือด มีเลือดหยดอยู่ที่พื้นเป็นจำนวนพอสมควร และมีคราบเลือดเปรอะเปื้อนฝาผนังอีกเป็นจำนวนพอสมควร

ไมรอนรู้สึกวุ่นวายใจแล่นขึ้นมาจุกคอกออย ในชีวิตของเขาเห็นเลือดมาแล้วหลายครั้ง แต่ก็ยังทำให้เขารู้สึกคลื่นไส้อยู่ดี หากวินไม่รู้สึกละอายใจเลย วินก้าวเข้าไปใกล้คราบสีแดงฉานด้วยสีหน้าคล้ายๆ กับจะรู้สึกสนุก เขาก็มัวตัวลงไปสำรวจอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้น แล้วก็กลับลุกขึ้นยืนตามเดิม

“มองในแง่ดี” วินกล่าว “ตำแหน่งชั่วคราวของนายในที่มืดอะคราก้อนส์ อาจจะเป็นตำแหน่งถาวรแล้วก็ได้”